Elias, Glöd og broen, der skal bygges om

Mor og far

Denne bog tilhører

_____

Velkommen til denne eksempelbog! Den er lavet præcis, som din egen bliver, ud fra de billeder og valg, der vises ved siden af, og viser, hvordan en fortælling fra Saga til dig kan se ud. Bladr, læs, og forestil dig dit barn som helten i sit eget eventyr.

Bag huset løb bækken over flade sten og under en rod, der lignede en skæv næse. Elias ledte efter lige pinde til væggen i sin hule. En hule havde brug for pinde, der holdt sammen, ikke pinde, der sagde knæk, så snart man kiggede på dem.

Mellem to sten lå noget rundt og stort. Det var for stort til en fugl og for varmt til en sten. Elias lagde begge hænder om skallen. Kobberprikkerne på den glimtede. Indefra kom en lyd: knæk. Så: knæk, knæk. Elias holdt ægget stille. Hvad kunne være på vej ud i bækken bag huset?

Først kom en grøn snude ud gennem revnen. Så to runde øjne, fire små kløer og en hale, der kom til at vælte et blad. Den lille drage nøs. Puf! Tre grå røgringe flød hen over vandet og hang fast rundt om toppen af et sivstrå.

»Glöd«, sagde Elias. Dragen kiggede på ringene, foldede sine bladlignende vinger ned og pustede en til, endnu mindre. På indersiden af skallen var der tre små tinder og en række bitte små bogstaver: En drageunge skal være hjemme, når solen går ned bag tre tinder. Elias så op. Langt væk, over træerne, lå tre bjergtoppe. Solen var allerede begyndt at synke. »Drakberget«, sagde han. »Kom!«

Skoven bag bækken var mørk under grantræerne, selv om himlen ovenover stadig var lys. Elias gik mellem rødder, der krøb hen over stien. Glöd sad på hans skulder og holdt fast i trøjens søm med to små kløer.

Ved hver forgrening pustede Glöd en røgring. Den første lagde sig omkring en svamp. Den anden susede ind i en busk. Den tredje fór lige op og forsvandt. »Vi kigger på skallen i stedet«, sagde Elias og holdt den med de tre tinder frem. Han ledte efter en åbning mellem træerne i samme retning. Så lød der dunk, plask, dunk længere fremme. Jorden var fuld af kæmpestore, runde aftryk.

I det største fodspor flød tre nåle og en bille, der padlede med alle benene. Elias satte sin sko ved siden af. Den lignede en rosin. Glöd pustede en røgring ned i vandpytten. Ringen steg op igen, rund og pæn.

»En kæmpe er gået samme vej som os«, sagde Elias. Fodsporene førte til fossen. Der hang broen mellem klipperne, med reb tykke som fletninger. Midt på broen manglede der flere planker. Vandet skummede langt dernede, og solen var blevet orange langs kanten. Elias pressede munden sammen. »Prøv, kig, byg om«, sagde han. »Først må vi få broen hel.«

Elias gik op på en lav, væltet træstamme lidt fra kanten. Derfra kunne han se hele broen uden at behøve at gå ud på den. De planker, der var tilbage, sad fast med træpløkker og reb. På jorden lå to lige grene, gammelt reb og nogle pløkker, som måtte være faldet ud for længe siden.

Glöd pustede en røgring gennem hullet. Den gled lige mellem de to sidereb og opløstes på den anden side. »Lige bred nok«, sagde Elias. Han lagde grenene ved siden af hinanden, prøvede med hånden og begyndte at binde. Et lille stykke bro voksede frem på jorden. Det lignede næsten en væg i hans hule. Næsten.

Elias strammede den sidste knude. Så skubbede han og Glöd forsigtigt brostykket ud mod hullet. Først lå det stille mellem rebene. Elias nåede at tænke: Det holder nok.

Så bøjede den korteste gren sig. Knak. Rebet gled. Broen vred sig som en fisk på krogen og plaskede ned i fossen. Et reb dansede efter som en våd orm. Glöd pustede en lille røgring, men den blæste i stykker, før den nåede at blive rund. Elias kiggede på solen. Den var nede ved trætoppene nu. Han havde lyst til at trække i rebet igen, hårdere og hårdere. I stedet satte han sig på den væltede stamme og kiggede. Derfra fik han øje på noget andet.

I sin hule plejede Elias at lave vægge med tre pinde: to, der hældte, og en, der holdt dem sammen. En trekant vippede ikke som en række pinde. Han trak de to længste grene frem og lagde dem med spidserne mod hinanden.

»Prøv, kig, byg om«, sagde han. Glöd sendte tre røgringe mod rebene. Den første fløj gennem et tomt hul. Den anden hang fast omkring en slap knude. Den tredje vendte lige dér, hvor Elias holdt trekanten. »Der!« Han strammede knuden, satte den sidste planke på og rykkede forsigtigt i støtten. Den lå stille. På den anden side af broen gabte en grotteåbning mellem stenene.

På den anden side af broen gik stien lige ind i en grotte. Nogle skridt inde stod krystaller i klynger: tynde som istapper, brede som stoleben, skæve som krumme tænder. De var mørke, selv om en enkelt spids holdt fast i et lille varmt glimt.

Ved væggen stod et skilt af sten, næsten dækket af støv. Der stod: Varm drageånde vækker krystallys. Ikke ild. Ikke fakkel. Kun varm ånde. Længere inde bøjede gangen væk fra alt dagslys. Der var sort som indersiden af en lukket kasse. Snart ville en hånd finde skiltet.

Elias tog et skridt ind og kunne ikke engang se sine egne fingre. Glöd peb og trykkede sin varme grønne side mod Elias' sko. Elias famlede langs væggen, til fingrene fik fat i bogstaverne på stenskiltet.

»Varm drageånde«, læste han. Glöd kiggede på sin snude og pustede en bitte lille røgring mod en krystal. Elias skålede hænderne bag snuden, så varmen ikke fór til alle sider. Krystallen blinkede én gang. Så lyste den grønt indefra. »Prøv, kig, byg om«, sagde Elias. Glöd trak vejret dybere ind. En ny krystal tændtes længere fremme. Så endnu en. Men vejen drejede snart igen.

Krystallerne lyste kun så langt, som Glöds varme pust nåede. Da Glöd havde brug for at hvile, stod de stille ved en blå krystal, der lyste på den ene side og gult på den anden. Elias talte til tre og pegede: »Derhen, derhen, derhen.«

Ved næste sving var en krystal helt dækket af brun ler. Glöd pustede, men en trist røgring faldt ned på jorden. Elias tog en kvist og skrabede forsigtigt leret væk. Ikke for dybt. Ikke for hurtigt. Da overfladen skinnede, varmede Glöd den med et lille pust. Lyset løb gennem krystallen og viste en smal udgang. Udenfor kunne man se tre klippefyldte tinder. Men ville nogen deroppe få øje på Glöd?

De kom ud, lige da solen lå som en orange skive mellem træerne. Foran dem stod Drakberget med sine tre tinder. I siden var der en åbning så stor, at en sky næsten kunne være fløjet ind.

Glöd standsede på stien. Han pustede en røgring mod åbningen. Den blev tyndere, tyndere og forsvandt, før den nåede frem. Elias tog den ene halvdel af æggeskallen frem. Kobberprikkerne dannede tre tinder, præcis som bjerget. Ved stien stak tre krystaller op af jorden: en lille, en mellemstor og en høj. Elias satte sig på hug. »Vi behøver ikke råbe«, sagde han. »Vi kan bygge noget, der blinker.«

Elias lagde krystallerne på en flad sten: lille, mellemstor, høj. Som Drakberget. Glöd varmede den lille først. Så den mellemstore. Til sidst den høje. Tre lys blinkede i skumringen, tydelige selv langt borte.

Inde i åbningen rørte noget sig. En stor snude kom frem. Så endnu en og flere venlige dragehoveder med rolige øjne. En bred pote landede på stenen ved siden af Glöd uden at røre ham. Glöd pustede en røgring lige op. Alle så den. De store drager svarede med bløde pust, der fik de tre krystaller til at glimre. Glöd løb frem, men vendte sig om mod Elias og skallen.

En af de store drager skubbede et skæl hen over stenen. Det skinnede grønt, kobberfarvet og blåt, som bækken når solen ramte den. Glöd tog skællet mellem kløerne og lagde det i Elias' hånd.

»Det skal bo i min hule«, sagde Elias. Han vendte hjemad, mod broen, skoven og bækken bag huset. Bag ham lød et lille fnys. Elias kiggede over skulderen. Glöd stod ved åbningen med de store drager bag sig. Der kom ingen røgring ud af hans snude. En lille, stabil flamme rullede op i aftenluften og glimtede i skællet i Elias' hånd.

Elias, Glöd og broen, der skal bygges om

Elias finder et stort, varmt æg blandt stenene i bækken bag huset, og ud af det klækker Glöd: en lille grøn drage, som kun kan puste røgringe. Inden solen forsvinder bag Drakbergets tre tinder, må de reparere en ødelagt bro, vække krystaller i en sort grotte og vise, at Glöd er kommet hjem.

da-dk.sagatilldig.se